

- Νὰ μὰς φυλάγῃ τῆς ὀρνίθες, ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς.
- Καὶ εἰς τί ἄλλο;
- Νὰ μὰς ξυπνᾷ τὸ πρωῒ.
- Καὶ εἰς τί ἄλλο; ἐπιμένει ἐρωτῶν ὁ ἀμείλικτος διδάσκαλος.

Ὁ δὲ μαθητὴς μετ' ἀνυπομονησίας καὶ ὀλίγου θυμοῦ:

- Νὰ πηδᾷ τῆς ὀρνίθες, νὰ κάμνουν αὐγά.

ΘΩΔΩΡΟΓΙΑΝΝΟΥΛΑ.

Σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν, κυρία Θωδωρογιαννοῦλα
Τὰ σάλλα σας μεσ' τὴ βουλὴ καὶ ἡ σουμάδα,
Σὰν νὰ μὴν ἔφθαν' ἡ Πρωτὰ ἡ σαχλοῦλα,
Κι' ὅλων τῶν Ἡμετέρων ἡ Δημητρακάδα
Σὰν νὰ μὴν ἔφθανεν ἡ τόση ἀχαμνότης,
Μακαρευθήκατε ἀκόμη ὡς.... Τοξότης!

Αὐτὸ σας τὸ μασκάρωμα Madame Γιαννοῦλα,
Μοῦ ἐνθυμίζει—ἀνάποδα τὸν Ἀχιλλέα.
Θυμοῦμαι ἐκεῖνος ἀπλῶσε σὲ μιὰ σακοῦλα
Ποῦ εἶχ' ἀσπίδα, δόρυ καὶ περικεφαλαία.
Τώρα καὶ σεῖς ἂν θέλατε ἄρματα πρώτης
Ἄς γίνουσθαι τοξόταινα, μὰ ὄχι Τοξότης.

Πρίτα.

Η ΜΑΓΕΥΜΕΝΗ ΑΧΛΑΔΙΑ

Ὁ Νικόστρατος ἦτο εὐπατρίδης ἐξ Ἀργούς, πόλεως ἀρχαιοτάτης τῆς Ἀργολίδος, ὀλιγώτερον ἐνδόξου σήμερον διὰ τὰ πλούτη της παρ' ὅσον ἄλλοτε διὰ τοὺς βιαιοὺς της. Ὁ εὐπατρίδης οὗτος φθάσας εἰς ἡλικίαν προ-

εῖσαι ἀσθενὴς τότε, διότι δὲν οὐρεῖς νὰ πάρῃς γιαντρικό. Σκριψίμους.

— Ζήτω τὸ ἔθνος! Ἐπανεστάτῃσε τὸ Ναύπλιον, ἐφώτισε τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσερχόμενος ἀσθμαίνων ὁ Δημήτριος Κουμουνδοῦρος.

Πάντες ἔμειναν κεχηνότες καὶ μόνῃ ἡ Μαριγούλα ἐσχίσε ἀκαριαίως ἓνα φύλλο τοῦ κοκκίνου φουστανιοῦ της βεήσασα:

— Φίλοι, ἰδοὺ τὸ σημεῖον τῆς ἐπαναστάσεως, τὸ ράκος αὐτὸ τὸ κόκκινον.

(Ἐπεται συνέχεια)

Παληάνθρωπος.

θεδηκυῖαν ἤδη, ἠθέλησε νὰ λάβῃ σύζυγον ὅπως τὸν περιποιηθῇ κατὰ τὸ γῆρας του, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Λυδίαν, εὐγενῆ νεάνιδα, ἀξιεράστον, χαρίεσσαν, ἀλλὰ καὶ ἐωτότροπον. Ἐπειδὴ ἦτο πλουσιώτατος, ἐδαπάνῃ πολλά. Τὸ κατέχον αὐτὸν πάθος ἦτο τὸ κυνήγιον, καὶ εἶχε πολλοὺς θηρευτικούς κύνας, πολλὰ θηρευτικὰ πτηνὰ, καὶ πλείστους ὑπηρέτας. Νεανίας τις ὀνομαζόμενος Πύρρος, ὠραίος, εὐειδέστατος καὶ δεξιώτατος εἰς πᾶν ὅ,τι ἐπεχειρεῖ, ἦτο ὁ προσφιλέστερος πάντων τῶν θεραπόντων του καὶ ὁ μᾶλλον ἐμπεπιστευμένος αὐτοῦ. Ἡ σύζυγός του τὸν ἠγάπησε, ἀλλὰ τόσον περιπαθῶς, ὥστε μόνον ὅταν τὸν ἐβλεπε ἢ τῷ ὠμίλει ἦτο εὐτυχής. Ὁ νεανίας εἴτε διότι δὲν τὸ ἐνόησε διόλου, εἴτε διότι δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ ἐννοήσῃ, προσηνέχθη πρὸς αὐτὴν ὅπως πρότερον, δηλαδὴ μετὰ πολλῆς ἀδιαφορίας. Ἡ Λυδία ἐλυπήθη πολὺ, καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ καταστείλῃ τὸ πάθος της, ἀπεφάσισε νὰ τὸ καταστήσῃ γνωστὸν πρὸς αὐτόν. Μετεχειρίσθη πρὸς τοῦτο τὴν θαλαμηπόλον της, ὀνομαζομένην Λούσκαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐτρέφε πολλὴν ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην.

— Κόρη μου, τῇ λέγει μίαν ἡμέραν, αἱ εὐεργεσίαι τὰς ὁποίας ἔλαβες ἀπὸ ἐμὲ, καὶ ἡ ἀφοσίωσις τὴν ὁποίαν πάντοτε μοῦ ἐδείξεις, μὲ βεβαιόουν περὶ τῆς εὐπειθείας καὶ τῆς ἐχεμυθίας σου· ἀλλὰ, πρὸ πάντων, πρόσεξε νὰ μὴ εἴπῃς τίποτε εἰς κανένα ἀπὸ ὅσα θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Εἶμαι νέα, ὑγιεστάτη, ὅπως βλέπεις· ἔχω κίλλος καὶ πλοῦτον, καὶ δὲν θὰ ἐπεθύμουν τίποτε πλέον, ἂν ὁ σύζυγός μου εἶχε τὴν ἰδικὴν μου ἡλικίαν καὶ τὰς ἰδικὰς μου ὀρέξεις. Μὲ ἄλλους λόγους, δὲν μὲ ικανοποιεῖ ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἡδύτερον εἰς τὰς γυναῖκας ἄρθρον τοῦ γάμου, καὶ σοὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶμαι διόλου ἐχθρὰ πρὸς ἐμαυτὴν, ὥστε νὰ μὴ ζητήσω ἀλλαχόῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν εὐρίσκω ἐν αὐτῇ. Ὑπαδρευόμεθα ὅπως ἀπολαύσωμεν τὰς ἐρωτικὰς ἡδονάς, καὶ ἐγὼ αὐτὰς ἀκριβῶς ἐστερήθην. Πρὸς ικανοποίησιν καὶ ταύτης σου τῆς ἐπιθυμίας, ἔρριψα τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τοῦ Πύρρου, ὅπως ἀντικαταστήσῃ κατὰ τοῦτο τὸν σύζυγόν μου. Εἶνε τίμιος καὶ πολὺ ἀξιαγάπητος νέος, καὶ τὸν ἐκρίνα ἀξιώτερον τῆς εὐνοίας ταύτης παρὰ πάντα ἄλλον. Δὲν θὰ σοὶ ἀποκριθῶ ὅτι τὸν ἀγαπῶ ἐμμανῶς, καὶ ὅτι νύκτα καὶ ἡμέραν αὐτὸν συλλογίζομαι. Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ἐξουσιάζωμεν τὴν καρδίαν μας· τὴν ἰδικὴν μου δὲ καρδίαν τὴν ἐξουσιάζει ἐκεῖνος ὁλόκληρον, καὶ ἂν δὲν κορέτῃ μετ' ὀλίγον τὴν ἐπιθυμίαν μου, νομίζω ὅτι θ' ἀποθάνω ἐκ λύπης. Λιπὸν, Λούσκα μου, ἂν ἐνδιαφέρεσαι διὰ τὴν ἡσυχίαν μου καὶ τὴν ζωὴν μου, γνωστοποιήσε τῇ, μὲ οἰαδήποτε μέτρα νομίσης καταλληλότερα, ποῖα εἶνε τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθήματά του, καὶ προσπάθησον νὰ τὸν πείσῃς νὰ ἔρχεται νὰ μ' εὐρίσκῃ ὅσάκις ἠθελες τὸν παρακαλέσει ἐκ μέρους μου.

Ἡ θαλαμηπόλος ὑπεσχέθη σύνεσιν καὶ ἐχεμυθίαν εἰς τὴν δέσποινά της, καὶ δὲν ἐδράδυνε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴν αὐτῆς. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσῃ κατὰ μόναν πρὸς τὸν Πύρρον, καὶ τῷ ἀνεκοίνωσε τὰς διαθέσεις τῆς Λυδίας ὅσον ἠδύνατο εὐγλωττότερον. Ὁ νεανίας, ὅστις πράγματι δὲν ἐνόησε ὅτι ἐνέπνευσε τοιοῦτο πάθος πρὸς τὴν κυρίαν του, ἐξεπλάγη πολὺ ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησιν· φοβούμενος μὴ εἶνε παγίς τις ὅπως τὸν δοκιμάσῃ, ἀπήντησεν ἀποτόμως:—Δὲν εἰμπορῶ νὰ πείσῃς ὅτι αὐτὸ τὸ ὅποιον μοῦ λέγεις εἶνε ἀληθές· εἶνε ἐδύνατον ἢ κυρία νὰ σοὶ ἀνέθηκε τοιαύτην ἐντολήν, ἀλ-

λὰ καὶ ἂν ἀκόμη κατὰ διαταγὴν τῆς μοῖ ὤμιλεις, θὰ ἐπίστευον, δὶχως νὰ διστάσω, ὅτι θέλει νὰ με περιπαίξῃ. Ἄλλως τε, καὶ ἂν ὁ πρὸς ἐμέ ἔρως τῆς ἡτο εἰλικρινῆς, ἔχω τόσας υποχρεώσεις πρὸς τὸν κύριόν μου, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ τῷ προξενήσω τοιαύτην ὕβριν· λοιπὸν, παύσε, μὴ μοῦ ὀμιλῇς πλέον περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Ἡ Λούσκα τῷ ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ ἐκπλαγῇ διὰ τὴν σκληρότητα τῆς ἀρνήσεώς του: Ὅσον καὶ ἂν δυσχερестῇσαι, ἀγαπητὲ Πύρρε, ἐγὼ θὰ σοῦ ὀμιλῶ περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος, ὅσakis ἡ κυρία μου με διατάξῃ. Σὺ δὲ κάμε ὅ, τι νομίσης κατὰλληλον, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι σ' ἐνόμιζα ἐξυπνότερον.

Ἡ Λυδία μαθοῦσα τὴν ἀπάντησίν του κατελήφθη ὑπὸ θανασίμου λύπης. Ἐπεθύμει τὸν θάνατον, τόσον τὴν κατεβίβρωσκε τὸ πρὸς τὸν Πύρρον πάθος τῆς. Ἐροβεῖτο ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχῃ τὴν ικανοποίησιν τῶν φλογερῶν τῆς πόθων. Ἐν τούτοις, μεθ' ἡμέρας τινὰς, ὤμιλῃσε καὶ πάλιν περὶ τοῦ ἔρωτός τῆς πρὸς τὴν θαλαμηπόλον τῆς.

— Λούσκα, τῇ εἶπε, εἰξεύρεις ὅτι τὸ δένδρον δὲν κόπτεται με ἓνα κτύπημα· πρέπει νὰ κάμῃς ἄλλην ἀπόπειραν πρὸς τὸν Πύρρον, ὅστις θέλει νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὸν κύριόν του, εἰς βάρος μου. Κκτασκόπευσον τὴν κατὰλληλον στιγμὴν καὶ περιγράψε τῷ τὴν σφοδρότητα τοῦ ἔρωτός μου καὶ τῆς λύπης μου. Οὔτε εἰς ἐμέ συμφέρει οὔτε εἰς σὲ νὰ παραιτηθῶμεν τοῦ σχεδίου μας· διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι διατρέχεις τὸν κίνδυνον νὰ χάσῃς τὴν κυρίαν σου, ὁ Πύρρος φανταζόμενος ὅτι ἠθελήσαμεν νὰ τὸν περιπαίξωμεν, θὰ εἶνε δυσχερестημένος καθ' ἡμῶν, καὶ εἰμπορεῖ νὰ μᾶς παίξῃ κανὲν ἄσχημον πειγνυδί. Ὁ μίλησέ του, λοιπὸν, Λούσκα μου, καὶ προσπαθήσε νὰ τὸν πείσῃς.

Ἡ θαλαμηπόλος παρηγόρησε τὴν δέσποινάν τῆς, τῇ ἐνέπνευσεν ἐλπίδας, καὶ τῇ ὑπεσχέθη νὰ μεταχειρισθῇ πᾶν μέσον ὅπως νικήσῃ πᾶν ἐμπόδιον. Δὲν ἐβράδυνε νὰ συναντήσῃ τὸν Πύρρον καὶ εὐροῦσα αὐτὸν εὐθυμότατον, ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας ταύτης ὅπως τὸν προσκαλέσῃ, κατὰ μόνας. Σοῦ ὤμιλῃσα, πρό τινων ἡμερῶν, τῷ εἶπε, περὶ τοῦ πάθους τὸ ὅποτον ἦν ἄψες εἰς τὴν καρδίαν τῆς κυρίας· ἔρχομαι νὰ σοῦ δώσω ἄλλας διαβεβαιώσεις καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἂν ἐπιμείνης εἰς τὴν γελοίαν ἀδιαφορίαν σου, ἡ μὲμφεισιν τὸν ἐκυτόν σου μίαν ἡμέραν ὅτι τὴν ἐθανάτωσες. Μὴν εἰσαι πλέον ἀναίσθητος εἰς τὴν λύπην τῆς· σ' ἐξορκίζω εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τὴν ὅποιαν ἔχω πρὸς τὴν κυρίαν μου καὶ εἰς ἐκείνην τὴν ὅποιαν ἔχω πρὸς σέ. Συλλογίσου ὅποιαν περιφρονεῖς. Ποία δόξα, ποία τιμὴ διὰ σὲ ν' ἀγαπᾷσαι ἀπὸ μίαν κυρίαν τοιαύτης καταγωγῆς καὶ τοιαύτης κοινωνικῆς ἀξίως! Σκέψου καὶ δὲν θὰ βραδύνῃς νὰ μεταβάλλῃς γνώμην. Θὰ εἶσαι βλάξ, ἡλίθιος, ἂν δὲν ἐπωφελήθῃς τῆς εὐκαιρίας ταύτης. Λάβε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ τύχῃ σοὶ παρέχει διπλὴν τὴν εὐνοίαν τῆς· ἐκτὸς τοῦ ἔρωτος τῆς ὁραίας κυρίας μας, σοῦ παρέχει ἐπίσης καὶ πλοῦτον. Διότι ἂν συγκατανεύσῃς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς, θ' ἀποδιώξῃς διὰ παντός μακράν σου τὴν πτωχείαν. Φαντάσου τί δύναται νὰ εὐχαριστήσῃ μίαν καρδίαν φιλόδοξον, καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχῃς δι' αὐτᾶς. Ὁ πλά, ἵπποι, ἐνδυμασίαι, κοσμήματα, χρήματα, τίποτε δὲν θὰ σοῦ λείψῃ. Στοχάσου καλὰ τί σοῦ λέγω· συλλογίσου πρὸ πάντων ὅτι ἡ τύχῃ ἐγκαταλείπει ἐπὶ πολὺν καιρὸν, ἐνίοτε δὲ καὶ αἰωνίως, ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἀποδιώκουν τὴν εὐνοίαν αὐτῆς. Σήμερον παρουσιάζεται εἰς σὲ με ἀνοικτὰς χεῖρας· μὴν ἀποσύρῃς τὰς ἰδικὰς σου, ἂν δὲν

θέλῃς νὰ τὴν ἔχῃς ἐχθρὰν, καὶ νὰ εὐρεθῇς ἔπειτα πτωχός, χωρὶς νὰ δικαιουσαι νὰ παραπονῇσαι κατ' οὐδενός ἄλλου εἰμὴ κατὰ σοῦ τοῦ ἰδίου. Μοῦ ἔρχεται νὰ γελῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅταν σκέπτομαι τὰς μωρὰς ιδέας σου. Μήπως ἡμεῖς οἱ ὑπηρεταὶ πρέπει νὰ δεικνύωμεν ἀβροφροσύνην, ἀφ' οὗ δὲν δεικνύουν οἱ κύριοί μας; Ἡ διαγωγὴ σου εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν τὸ πολὺ, πολὺ θὰ σοῦ συνεχωρεῖτο ἂν εἶχες νὰ κάμῃς με τοὺς συγγενεῖς σου, τοὺς φίλους καὶ τοὺς ὁμοίους σου· ἀλλὰ εἶνε ἀνάρμοστος ὅσον ἀφορᾷ τοὺς κυρίους μας. Πρέπει νὰ τοὺς μεταχειριζώμεθα ὅπως μᾶς μεταχειρίζονται. Ἄν εἶχες σὺ γυναῖκα, κόρην, ἀδελφήν, ὁραίαν καὶ ἡρεσκεν εἰς τὸν Νικόστρατον, νομίζεις ὅτι οὗτος θὰ ἡσθάνετο τὴν ἐλαχίστην τύψιν νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ὅπως κορέσῃ τὸν ἔρωτά του; Θὰ εἶσαι πολὺ κουτὸς ἂν τὸ σκέπτεσαι· ἔσο βέβαιος, τούναντίον, ὅτι ἂν δὲν ἐπετύγχανε τὸν σκοπὸν του διὰ τῶν παρακλήσεων, τῶν δώρων, τῶν ὑποσχέσεων, καὶ δι' ὅλων τῶν μέσων τῆς πειθοῦς, δὲν θὰ ἐδυσκολευέτο νὰ καταφύγῃ καὶ εἰς τὴν βίαν. Ἐδῶ, ἡ περίστασις εἶνε ἐντελὲς διαφορετικὴ, καὶ εἶνε ὑπὲρ σοῦ. Ὅχι μόνον δὲν ἐζήτησες νὰ ξεμυκλίσῃς τὴν κυρίαν, ἀλλ' ἐκείνη σὲ προέλαβε, ἐκείνη ζητεῖ τὸν ἔρωτά σου· ὅχι μόνον δὲν θὰ τῆς προξενήσῃς κακόν, ἀλλὰ θὰ τῆς ἀποδώσῃς τὴν ζωὴν· διότι τόσον δυνατόν εἶνε τὸ πρὸς σὲ πάθος τῆς, ὥστε κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ, ἂν δὲν τὸ θεραπεύσῃς ἀμέσως. Μὴ ἀποριίπτης λοιπὸν τὸν ἔρωτά τῆς· ἀρνεῖσαι νὰ κάμῃς μίαν καλὴν πράξιν, καὶ καταστρέφεις τὴν ἰδίαν εὐτυχίαν.

Ὁ Πύρρος ὅστις εἶχε σκεφθῇ πολὺ τὰς πρώτας προτάσεις τῆς Λούσκας, καὶ εἶχε λάβει ἐκ προτέρων τὴν ἀπόφασίν του τί θὰ ἔκαμνε ἂν ἐπαναλαμβάνοντο καὶ δευτέραν φορὰν, ἀπήντησεν ὅτι ἦτο διατεθειμένος νὰ πράξῃ ὅ, τι ἐπιθυμῇ αὐτὴ, ἀρκεῖ μόνον νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ Λυδία ἐνεργεῖ εἰλικρινῶς. Δὲν ἀμφιβάλλω, Λούσκα, εἶπε, ὅτι μοῦ λέγεις, τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ καθόσον ἐγνώρισα τὸν χαρακτήρα τοῦ Νικοστράτου, φοβοῦμαι μήπως ἠνάγκασε τὴν γυναῖκά του νὰ ὑποκριθῇ ἔρωτα πρὸς ἐμέ, ὅπως λάβῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ δοκιμάσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν μου. Εἰξεύρεις ὅτι εἰς ἐμέ ἀνέθηκε τὴν φροντίδα ὅλων του τῶν υποθέσεων· εἰξεύρεις προσέτι ὅτι εἶνε πολὺ φιλόπαιτος, λοιπὸν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐσχεδιάσεν αὐτὰ μετὰ τῆς κυρίας; Δὲν εἶμαι βέβαιος, ἀλλ' ὑπάρχει ἐν μέσον νὰ πεισθῶ, καὶ παραδίδομαι τυφλῶς εἰς τὴν κυρίαν σου καὶ πρὸς τὴν εὐνοίαν σου. Ἄς σκοτώσῃ τὸν ἱέρακα ἂν θέλῃ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ. Ἄς ἀποπάσῃ καὶ ἂς μοῦ δώσῃ ἓνα θύσανον τῶν τριχῶν τοῦ γενείου του· ἂς ἐκβάλλῃ ἓνα τῶν καλλιτέρων του ὀδόντων· εὐθὺς ἄμα ἐκτελέσῃ αὐτὰ τὰ τρία πράγματα, παραδίδομαι εἰς αὐτὴν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης δυσπιστίας.

Οἱ ὄροι οὗτοι ἐράνησαν δυσεκτέλεστοι εἰς τὴν Λούσκαν καὶ περισσότερον ἀκόμη εἰς τὴν Λυδίαν. Ἐν τούτοις ὁ ἔρως, γόνιμος εἰς ἐπινοήσεις καὶ τεχνάσματα, τῇ ἔδωκε τὸ θάρρος νὰ ἐπιχειρήσῃ τοὺς τρεῖς τούτους ἀθλους. Ἀνέκοίνωσε λοιπὸν εἰς τὸν Πύρρον, ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ τοὺς τρεῖς ὄρους, προσθέτους ὅτι, ἐπεὶ ἐνόμιζε τὸν κύριόν του τόσον σοφὸν καὶ τόσον ὑποπτον, ἤθελεν αὐτὴ νὰ τὸν ἀπατήσῃ ἐνώπιον τῶν ἰδίων του ὀφθαλμῶν καὶ νὰ τὸν κάμῃ κατόπιν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὅσα εἶδε ἦσαν ψευδῆ.

Ὁ Πύρρος περιέμενεν ἀνυπομένως τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποσχέσεως τῆς Λυδίας· ἦτο περιεργότατος νὰ ἴδῃ πῶς θὰ τὰ κατῴρθου τὰ τρία ἐκεῖνα πράγματα. Ἐκείνη δὲ δὲν ἐβράδυνε νὰ ικανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν του:

Μίαν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Νικόστρατος εἶχε συνδαιτυμόνας αὐτοῦ πολλοὺς φίλους τοῦ εὐπατρίδας, ἡ Λυδία, μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένη, εἰσῆλθε μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔλαβεν ἀπὸ τινος παρακειμένου δωματίου τὸν ἱέρακα ὃν ὁ σύζυγός της ὑπερηγάπα, καὶ τοῦ ἐστραγγάλισε τὸν λαιμὸν ἐνώπιον τοῦ Πύρρου καὶ πάσης τῆς ὀμηγύρεως. «Τί ἔκαμες γυναῖκά μου!» ἀναφωνεῖ ἀμέσως ὁ Νικόστρατος. Αὕτη δὲν τῷ ἀποκρίνεται· ἀλλ' ἀποταθεῖσα πρὸς τοὺς εὐπατρίδας: «Κύριοι, τοῖς λέγει, καὶ βασιλεὺς ἀκόμη ἂν μὲ προσέβαλλε, θὰ τὸν ἐξειδικούμην· διατὶ λοιπὸν θὰ ἐφοβούμην νὰ ἐκδικηθῶ ἓνα ἱέρακα; τὸ πτηνὸν αὐτὸ μοῦ ἐπροξένησε περισσοτέραν δυστυχίαν παρ' ὅσον δύνασθε νὰ φαντασθῆτε· συχνάκις, πολὺ συχνάκις, μοῦ ὑπέκλεψε τὴν παρουσίαν τοῦ συζύγου μου. Σχεδὸν καθ' ἡμέραν, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὁ κύριος πηγαίνει εἰς τὸ κυνήγιον μὲ τὸν ἱέρακά του, καὶ μὲ ἀφίνει εἰς τὴν κλίνην κατὰμονον. Πρὸ πολλοῦ ἐσκόπευα νὰ ἐξολοθρεύσω τὸν δολοφόνον αὐτὸν τοῦ συζυγικοῦ ἔρωτος· ἀλλ' ἐνόμισα πρέπον νὰ ἀναμείνω περίστασιν κατὰλληλον ὅπως εἶνε αὕτη· ἤθελον νὰ ἔχω μάρτυρας δυναμένους νὰ κρίνωσι ἂν ἀδίκως ἐθυσίασα τὸ πτηνὸν τοῦτο εἰς τὴν δικαίαν ἀγανάκτησίν μου. Οἱ φίλοι τοῦ Νικοστράτου πεισθέντες ὅτι ἡ σύζυγός του πράγματι ἐκ μόνον καθαρᾶς ἀγάπης πρὸς αὐτὸν παρωρμήθη εἰς τὴν πράξιν ταύτην, ἤρχισαν νὰ γελοῦν καὶ στραφέντες πρὸς τὸν φίλον των ὅστις ἐφαίνετο δύσθυμος: Προτιμᾶς ἐν πτηνὸν ἀπὸ τὴν κυρίαν, τῷ εἶπον, σκέπτεσαι καλὰ; Ἐκαμε πολὺ καλὰ καὶ ἀπηλλάγη τοιούτου ἀντιζήλου. Ὅταν δ' ἡ κυρία ἐπέστρεψεν εἰς τὸν θάλαμόν της, οἱ ἀστεῖςμοί των ἔλαβον μεγαλειότητας διαστάσεις καὶ ὁ Νικόστρατος συνελθὼν ἀνεπαισθήτως ἐκ τῆς λύπης του, ἐγέλασε καὶ αὐτὸς, ὅπως οἱ ἄλλοι, διὰ τὴν τόσον παράδοξον αὐτὴν ἐκδίκησιν. Ὁ Πύρρος, ὅστις παρέστη μάρτυς τῆς σκηνῆς, ἐχάρη πολὺ διὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην ἥτις τῷ παρέιχε τόσον ὥραιας ἐλπίδας. Ὁ θεὸς νὰ δώσῃ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὅλα νὰ ἐξακολουθήσουν ἔτσι!

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἡ Λυδία ἀστεϊευομένη μὲ τὸν σύζυγόν της, ὅστις ἦτον εὐθυμος, ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ δευτέρου ἔθλου. Ἐπὶ τούτῳ, τὸν ἐθώπευσε, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὸ γένειον, καὶ λυγωμένη ἀπὸ τοὺς γέλωτας τοῦ ἀποσπᾶ ἓνα θύσανον τριχῶν. Ἐπειδὴ δ' εἴλκυσε τὰς τρίχας μετὰ τινος σφιδρότητος ὅπως μὴ ἀποτύχῃ τοῦ σκοποῦ της, ἐννοεῖται ὅτι ὁ Νικόστρατος ἐπόνεσε.

— Συλλογίζεσαι τί κάμνεις, κυρία, τῇ εἶπε ὀργίλως.

— Θεέ μου, τί ἄσχημος ποῦ εἶσαι, ὅταν θυμόνης; ἀπὴντησεν αὕτη ἀτάραχος καὶ ὡς τρελλὴ γελῶσα. Πρέπει νὰ δυσαρεστηθῇς διὰ πέντε ἢ ἕξ τρίχας ποῦ σοῦ ἐβγαλα; Ἄν ἡσθάνθης ὅ,τι ἡσθάνθην ἐγὼ πρὸ ὀλίγου ὅταν μ' ἔσυρες ἀπὸ τὰς πλεξίδας, δὲν θὰ ἐδείκνυες τόσην εὐαισθησίαν τότε. Ἐντείνουσα δ' οὕτω τὴν εἰρωνίαν ἀπὸ λέξεως εἰς λέξιν, ἐφύλαξε τὸν θύσανον τῶν τριχῶν καὶ τὸν ἐπεμφεν αὐτῇμερὸν πρὸς τὸν Πύρρον.

[Ἔπεται τὸ τέλος.]

Μαργιόλος

(Ἐκ τῶν διηγημάτων τοῦ ΒΟΗΚΑΚΙΟΥ).

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙὸΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

(Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ).

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ, ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΜΗ,
ΓΡΑΦΙΚΗΣ ΓΛΗΣ.

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΦΡΑΓΙΔΩΝ
ΚΑΙ ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ
ΚΟΜΨΟΥΤΗΣ—ΚΑΛΛΙΓΕΥΝΙΑ—ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΧΗΜΑΤΩΝ—
ΣΥΜΠΛΗΘΗΚΩΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ.

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΣΙΡΑΡΟΧΑΡΤΟΥ JOB
(Χονδρικῶς καὶ λιανικῶς).

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
τῶν ἐμπορικῶν κατεστῆχων τοῦ παγκοσμίου
ὑπολήψεως; ἐργοστασίου Edler et. Kriche.

ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΦΑΣΑ

Παρά τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

ΝΕΟΣΥΣΤΑΤΟΝ.—Ἐν λαμπροτάτῳ μεγάρῳ.—Πολυτέλεια πρωτευουσιάνικη.—Διὰ ξένους ὅχι καλλίτερον.—Κυρίως διὰ ταξείδια υγείας καὶ διασκεδάσεως.—Ψά-
ρια πάντοτε τῆς ὥρας.—Ἀστακοί, θαλασσινὰ, τὰ περί-
φημα θαλασσινὰ τῆς Χαλκίδος.—Καθαριότης καὶ ἀνά-
παυσις εἰς τὰ δωμάτια ἀξία Μπένδων.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΝΕΡΟ

δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἐκ τῆς Δίρφος. Ἀπεδείχθη
ὅτι ζωντανεύει καὶ τὰς πλέον μαραμμένας παρειάς.—Ἐκ
τοῦ νεροῦ αὐτοῦ βλαστάνουν ρόδα υγείας.

Οἱ εἰς Χαλκίδα μεταβαίνοντες κατ' εὐθεῖαν
εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Φάσα.